

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΟΥΣ
«ΛΗΣΤΕΣ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ» !
ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΔΕΛΕΙΓΜΕΝΟΥΣ
ΛΗΣΤΕΣ ΜΕ ΤΑ ΓΑΛΑΖΟΠΡΑΣΙΝΑ !!!

ΑΘΗΝΑ, 24 ΙΟΥΛΗ 2010 - τεύχος 342

36 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» Ο ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ

Ήρθε, λοιπόν, το «πλήρωμα του χρόνου», δηλαδή της μεταχουντικής εποχής. Στο θέμα «δημοκρατία», αυτό το «πλήρωμα» μεταφράζεται σε «μπούχτισμα». Ας ρίξει κανείς μια ματιά στην ιστορία των τελευταίων 60 χρόνων - σ' ολόκληρο τον κόσμο, αλλά ειδικότερα στην Ελλάδα - για να το διαπιστώσει. Στα πρώτα μεταπολεμικά (δηλαδή εμφυλιοπολεμικά) χρόνια, ο όρος «δημοκρατία» χρησιμοποιείται ως το αντίθετο του «βασιλείου», της «μοναρχίας», τόσο από την «αριστερά» (δηλ. το ΚΚΕ, την ΕΔΑ και κάποια μικρότερης εμβελείας σχήματα, που την θέλουν «λαϊκή», «εργατική», «σοβιετική», «σοσιαλιστική»...), όσο και από το «κέντρο» (δηλ. τους παλιούς βενιζελικούς, που την θέλουν «κοινοβουλευτική», «αστική», «φιλελεύθερη»). Η ήττα της «αριστεράς» (δηλ. του ΕΛΑΣ και στην συνέχεια του Δημοκρατικού Στρατού από τον «Εθνικό» ή «Βασιλικό» Στρατό και τις βρετανικές δυνάμεις) σηματοδοτεί την μετατόπιση της «δημοκρατίας» ακόμη αριστερότερα (με την προσχώρηση των φασιστών-ναζιστών δοσιλόγων, ταγματасφαλιτών, μαυραγοριτών - στην δεξιά του Εθνικού Συναγερμού και της Εθνικής Ριζοσπαστικής Ενώσεως και, κυρίως, με την αύξηση της δύναμης της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς). Αυτή η μετατόπιση, ωστόσο, αναχαιτίζεται καθώς η βρετανική (κατ' εξοχήν μοναρχική) επιρροή στην Ελλάδα παραχωρεί την θέση της στην (ιστορικά «αντιμοναρχική» και οικονομικά «φιλελεύθερη» αμερικανική. Στο σημείο αυτό, ο αναγνώστης ας λάβει υπ' όψη του και το γεγονός ότι ο ελληνικός όρος «δημοκρατία» εκφράζει δυο διακριτές έννοιες για τους δυτικοευρωπαίους (και γενικά για τους μη-ελληνόφωνους), εκείνην της «democratia» κι εκείνην της «res publica». Ανάλογη είναι, λοιπόν, για την εξέλιξη του περιεχομένου του όρου και η εναλλαγή στην κυβέρνηση των ΗΠΑ δυο κομμάτων, ενός «ρεπουμπλικανικού» και ενός «δημοκρατικού», με τις «διαφορές», αλλά κυρίως με τις ομοιότητές τους.

Φυσικά, μέσα στο παραπάνω «μπλεγμένο μπλέξιμο», που χαρακτηρίζει την πρόσφατη διεθνή κι ελληνική ιστορία, η «δημοκρατία» χάνει το αρχικό, ετυμολογικό νόημα και περιεχόμενό της. Παύει να είναι άμεση. Ο λαός-δήμος δεν συμμετέχει στις διαδικασίες λήψης των αποφάσεων που τον αφορούν. «Εκλέγει» απλώς βουλευτές, τους οποίους δεν γνωρίζει καν, για να τον «εκπροσωπήσουν».

Ακόμη κι έτσι, ωστόσο, η «δημοκρατία» εξακολουθεί να έχει ισχύ. Θυμίζουμε ότι μέχρι το 1973 (διαρκούσης της χούντας Παπαδοπούλου) το σύνταγμα της Ελλάδας περιέγραφε το πολίτευμά της ως «Βασιλευόμενη Δημοκρατία», για να σβήσει, απ' τον Ιούνιο και μετά το πρώτο συνθετικό.

Η χούντα, βλέπετε, ήταν υποχρεωμένη να τηρεί τα προσχήματα. Η Ελλάδα ήταν απαραίτητος κρίκος του ΝΑΤΟ. Το ΝΑΤΟ ήταν (και είναι) η στρατιωτική συμμαχία του «Ελευθέρου Κόσμου», που εξασφάλιζε την άμυνά του έναντι των χωρών του «Σιδηρού Παραπετάσματος», την «έλλειψη δημοκρατικότητας και ελευθερίας» των οποίων κατάγγελλε η προπαγάνδα της Ουάσινγκτον. Η Ελλάδα, λοιπόν, ακόμη και στον γύψο, ήταν χώρα «από χέρι, δημοκρατική». Τόσο «δημοκρατική», ώστε όταν η χούντα κατέρρευσε στις 23/7/1974 (αφού είχε αποπειραθεί να αναπαραχθεί στην Κύπρο, στις 15/7, προκαλώντας την τουρκική εισβολή της 20/7, με τις ευλογίες - βέβαια - των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ), να αποκτήσει αμέσως η χώρα δοτή κυβέρνηση υπό τον παραμείναντα χουντοπρόεδρο Γκιζίκη, με «δημοκρατικές» διαδικασίες που εξασφάλισαν την ομαλή «αλλαγή» (δηλαδή την συνέχιση) της κρατικής ηγεσίας, περιορίζοντας τον δήμο στον ρόλο του ένθερμου χειροκροτητή που έτρεχε απ' την πλατεία Συντάγματος στο αεροδρόμιο του Ελληνικού και τούμπαλιν, για να υποδεχθεί τους, γνωστούς απ' τα παλιά, νέους σωτήρες του.

Το σχέδιο της μετάβασης απ' την δικτατορία στην δημοκρατία, λοιπόν, εκτελέστηκε με απόλυτη επιτυχία, ανάλογη εκείνης με την οποία το ίδιο σχέδιο είχε εκτελεσθεί - προς την αντίθετη κατεύθυνση - πριν 7 χρόνια. Έτσι, με μια δόση χιούμορ, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής επαίνεσε την «ωριμότητα» του ελληνικού λαού κι ανέλαβε την πρωθυπουργία. Η μετονομασία της «Εθνικής Ριζοσπαστικής Ενώσεως» σε «Νέα Δημοκρατία» δεν σήμαινε βέβαια κάποια αλλαγή στην νοοτροπία και στις διαθέσεις της συντηρητικής δεξιάς. Σήμαινε απ' εναντίας την άλωση του όρου «δημοκρατία» από την παραδοσιακά πιο αντιδημοκρατική μερίδα της κοινωνίας. Λιγότερο χιουμορίστας, αλλά πιο ακραίος, ο Αντρέας Παπανδρέου προχώρησε στην άλωση των όρων «σοσιαλισμός» και «κίνημα», ενώ η Αριστερά σήκωσε την σημαία του (εσ-εξ) «κομμουνισμού»...

Ρε, τί γίνεται στην Ελλάδα ! θα σπεύσουν ν' αναφωνήσουν κάποιοι. Ήρεμα, παιδιά. Τα ίδια και χειρότερα έχουν γίνει και στο Σαλβαδόρ, και στην Νικαράγουα, και στην Χιλή, και στις Ονδούρας (στις 28/6 η χούντα έκλεισε τον πρώτο της χρόνο), και στην Νιγηρία, και στο Κονγκό, και στην Ταϊλάνδη, και στην Ισπανία, στην Πορτογαλία, στην Τουρκία...

Από το 1989, όμως, και την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, υπάρχει κάποια διαφοροποίηση στις «δημοκρατικές» εξελίξεις. Τα πράγματα έχουν γίνει πιο ωμά. Και κοστίζουν πολύ περισσότερο (σε αίμα).

Ας επαναπροσδιορίσουμε, λοιπόν, την «δημοκρατία» με βάση τις περασμένες, αλλά και τις τρέχουσες εξελίξεις :

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΚΑΠΟΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΑΡΕΣΤΟΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ, ΣΤΗΝ ΕΥΡ. ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ. Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΕΣΤΟ ΣΤΟΥΣ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ, ΤΥΡΑΝΝΙΑ...

ΣΤΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, Ο ΔΗΜΟΣ-ΛΑΟΣ, δηλ. ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ («ΔΗΜΟΣ» + «ΚΡΑΤΟΣ») ΜΙΑΣ ΟΛΙΓΟΜΕΛΟΥΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ (βοηθούμενων από μια ευρύτερη ομάδα δημοσίων υπαλλήλων, δημοσίων λειτουργών και ειδικευμένων ιδιωτών, π.χ. χαφιέδες, σεκιουριτάδες, τηλεπαρουσιαστές, κ.λπ.).

ΣΤΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΙΣΟΙ. ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ, ΟΙ ΑΝΕΡΓΟΙ, ΟΙ ΑΣΤΕΓΟΙ, ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ, ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ, ΟΙ ΚΑΤΩ ΤΩΝ 20-25 ΕΤΩΝ... ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΠΑΤΟ. ΟΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ, ΟΙ ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΟΙ ΑΓΡΟΤΕΣ, ΟΙ ΤΕΧΝΙΤΕΣ... ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΝΤΟΥΣ ΠΑΡΑΠΑΝΩ. ΛΙΓΟ ΨΗΛΟΤΕΡΑ (10-20 cm) ΣΥΝΑΝΤΑΜΕ ΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ, ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΒΙΟΤΕΧΝΕΣ, ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΕΜΠΟΡΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ. ΑΠ' ΤΑ 50 εκ. ΜΕΧΡΙ ΤΑ ΥΨΗ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΟΥΣ «ΒΟΗΘΟΥΣ» ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΑΜΕ ΠΡΙΝ. ΠΙΟ ΠΑΝΩ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΔΟΥΜΕ. ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΔΙΚΑΙΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝΤΑΙ, ΝΑ ΒΑΣΑΝΙΖΟΝΤΑΙ, ΝΑ ΦΥΛΑΚΙΖΟΝΤΑΙ, ΝΑ ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΝΑ ΨΗΦΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΤΟΥΣ.

11/71978-11/7/2010
32 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΤΣΙΡΩΝΗ

ΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ
ΑΠ' ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΒΙΒΛΙΟ
Μέρος Α΄

Η ΜΕΤΑΧΕΙΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΩΝ ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ

Πρὶν ἐνάμισυ χρόνο (στὶς 10 Αὐγούστου τοῦ προηγουμένου ἔτους συγκεκριμένα).. μιὰ ἀναπάντεχη εἶδηση ξάφνιαζε τὸ Πανελλήνιο καὶ ἔφερνε στὸ προσκίνηιο τῆς δημοσιογραφικῆς ἐπικαιρότητος ἓνα ζήτημα ποὺ βρισκόταν σὲ λανθάνουσα κατάσταση πάνω ἀπὸ μιὰ δεκαετία.

Ἡ πολύκροτη εἶδηση τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Εὐστράτιο (τὴν πασίγνωστη νησίδα τοῦ Βορείου Αἰγαίου, ὅπου λειτουργεῖ σήμερα τὸ μογαδικὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως πολιτικῶν ἐξορίστων ποὺ ἀπέμεινε μεταπολεμικὰ στὴν Εὐρώπη, ἂν ἐξαιρέσουμε φυσικὰ τὴν Ἰσπανία τοῦ Φράνκο), παρουσίασε τὸ τεράστιο θέμα τῆς ἀντιανθρωπιστικῆς μεταχειρίσεως τῶν ἐξορίστων, στὶς πραγματικὲς του καταπληκτικὲς δια-

στάσεις και τὸ ἔκανε συνείδηση τῆς πλατειᾶς κοινῆς γνώ-
μης, ἢ ὁποῖα τὸ ἀγνοοῦσε ὡς τότε ἢ πλημμελέστατα μόνο
τὸ γνώριζε.

Στὸ δεκαπεντάμηνο ποὺ διέρρευσε, ἀπὸ τὴν ὑποστο-
λὴ τῆς σημαίας τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ στὸν Ἅγιο Εὐ-
στράτιο, μέχρι σήμερα ποὺ γράφεται στὴν «Πολιτικὴ» τὸ
δημοσίευμα τοῦτο, ἀπὸ τὸν γιατρὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ,
ποὺ πῆρε τὴ διαταγὴ νὰ ὑποστείλῃ τὸ σύμβολο τοῦ ἀνθρω-
πισμοῦ στὸ νησί τῆς ἔξορίας, ἢ λεγομένη «ὑπόθεσις Τσι-
ρώνη», δηλαδὴ ἢ «ὑπόθεσις τῶν προμελετημένων κυβερ-
νητικῶν ἐγκλημάτων στὸν Ἅγιο Εὐστράτιο», ἔσπασε τὰ
στεγανὰ τῆς «ἐμπιστευτικότητος», ὑπερφαλάγγισε ἀκόμη
τὸ ἐκτεταμένο τεῖχος σιωπῆς ποὺ τὴν ἐκάλυπτε, καὶ πῆρε
τελικὰ τὸν νομοτελειακὰ καθωρισμένο δρόμο ποὺ ἀκολου-
θοῦν τέτοια ζητήματα, ἀργὰ ἢ γρήγορα.

Τὸ ζήτημα τῆς συστηματικῆς καὶ πολύχρονης ἐξόν-
τωτικῆς μεταχειρίσεως μιᾶς κατηγορίας Ἑλλήνων πολι-
τῶν, τῶν ἑκατοντάδων ἀσθενῶν πολιτικῶν ἐξορίστων στὸ
στρατόπεδο Ἁγίου Εὐστρατίου, ἔγινε σήμερα ἓνα μεγά-
λο πανελλήνιο θέμα ποὺ ἀπασχόλησε ἐπανειλημμένα ὡς
πῶρα (καὶ ἀναμφισβήτητα θὰ ἀπασχολήσῃ πολὺ περισσό-
τερο ἀκόμη), τὴν κοινὴ γνώμη, τὴ Βουλὴ, τὸν τύπο, τοὺς
παράγοντες τῆς Δημοσίας ζωῆς, καὶ πρὸ παντὸς τὴ Δικαιο-
σύνη.

Ἐγινε ἄλλωστε τὸ θέμα αὐτὸ καὶ διεθνὲς ἀκόμη
ζήτημα ὡς ἓνα βαθμὸ, ἂν ὑπολογίσουμε τὰ ραδιοφωνικὰ
σχόλια καὶ τὰ ἐπανειλημμένα δημοσιεύματα τοῦ ξένου
τύπου, κοντὰ στὸ ζωηρότατο ἐνδιαφέρον ποὺ ἐξεδήλωσε
ὁ Διεθνὴς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς καὶ οἱ διάφοροι ξένοι Ἐ-
θνικοὶ Ἐρυθροὶ Σταυροὶ.

”Ας συνοψίσουμε ὅμως τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ἐξελικτικῆς πορείας τοῦ ζητήματος.

Ἡ κυνικὴ ἀπόπειρα τῆς Κυβερνήσεως νὰ καταργηθῆ ἡ ἐξορία τὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό, νομιμοποιούμενον ἀπὸ τὶς διεθνεῖς συμβάσεις, «ὅπως παρέχῃ τὰς ἐγγυήσεις τοῦ χάριν ἀτόμων ἐμπλεκομένων εἰς ἀγῶνα ἀντίθετον πρὸς τὴν καθεστηκυίαν τάξιν, μεθ’ ὧν ἡ ἴδια αὐτῶν Κυβέρνησις εὐρίσκεται ἐν πολιτικῇ καὶ κοινωνικῇ διαμάχῃ (BuIIeton No 4) 1959 σ. 164-171)», συνδυασθεῖσα μὲ τὸ πραξικόπημα τῆς φυλακίσεως, τὴν ὁποία μοῦ ἐπεφύλαξαν οἱ κυβερνητικοὶ αὐτουργοί, ἐσήμανε τὴν ἀναπόφευκτη ὥρα τῆς νέμεσης γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔγιναν ἐκεῖ ἐπὶ τόσα χρόνια κάτω ἀπ’ τὴν ὑποκριτικὴν ἐπίφραση τῆς λεγομένης «ἐθνικῆς» σκοπιμότητος.

Μιὰ ὀλόκληρη σειρά ἀπὸ ἀλλεπάλληλες συντριπτικὲς κατηγορίες, καταγγελίες συγκεκριμένες, καὶ διαδοχικὲς δημοσιεύσεις ἀπορρήτων ἐγγράφων ποὺ ἀκολούθησαν τὸν ἐξοστρακισμό τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἀπ’ τὸ στρατόπεδο Ἀγίου Εὐσταθίου, ἔφεραν τὴν Κυβέρνηση κατηγορούμενη μπροστὰ στὸ μεγάλο δικαστήριον τῆς κοινῆς γνώμης γιὰ προμελετημένα ἐγκλήματα ὁμαδικῆς ἐξοντώσεως τῶν ἀσθενῶν ἐξορίστων.

Ἡ πασίγνωστη θέση ποὺ πῆρε ὅλος ὁ τύπος, στὴ λεγομένη (κατὰ τὴν ἔκφρασή του) «ὑπόθεση Τσιρώνη» (ἀνεξάρτητα ἀπὸ πολιτικὴ τοποθέτηση), ἐκφράζει ἀσφαλῶς μὲ τὸν πρὸ ἀναμφισβήτητο τρόπο, τὴν ὁμόφωνη ἠθικὴ καταδίκη τῆς Κυβερνήσεως, στὴ «Νυρεμβέργη» τῆς Πανελληνίας κοινῆς γνώμης.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐπίσημη Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη ὠμίλησε ἐμμέσως μὲν, ἀλλὰ σαφῶς. Ἴδου ἡ ἀπόφασίς της: «... Ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ὑπεύθυνος διὰ τὴν παρακολούθησιν τῶν ἐμπειπιστευμένων αὐτῷ (ἀσθενῶν ἐξορίστων) μηνυτῆς (Ἰατρὸς Β. Τσιρώνης) δὲν ἐφαίνετο ἐπιρραζόμενος ἀπὸ οἰανδήποτε σκοπιμότητα ἢ προκατάληψιν, ἀλλ' ὡς ἀποκλειστικὸν γνώμονα τῶν ἐνεργειῶν του εἶχε τὰ φῶτα τῆς ἐπιτέμης του καὶ ἐξετέλει τὸ καθῆκον του, ἐδημιουργήθη... ἀτιμόσφαιρα δυσπιστίας παρὰ τῶν Διοικητικῶν Ὑπηρεσιῶν εἰς βάρος τοῦ μηνυτοῦ, ὃν ἐχαρακτήρισαν ὡς ὑποπτικὸν ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῶν φρονημάτων (!)

... Τῆς οὕτως δημιουργηθείσης δυσμενοῦς εἰς βάρος τοῦ μηνυτοῦ ἀτιμωσφαιρας ἀπότοκος εἶναι προδήλως πλὴν ἄλλων... καὶ ἡ ἀπάλυσίς τοῦ μηνυτοῦ Ἰατροῦ ἀπὸ τῆς θέσεώς του, ὡς καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ ἐγκλεισίς του εἰς τὰς φυλακάς...!!»

Αὕτη ἡ δικαστικὴ μου δικαίωσις δὲν ἐκλείσει φυσικὰ τὸ ζήτημα. Ἀπεναντίας τοῦ ἔδωσε μεγαλύτερες διαστάσεις.

Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἀγνοήθηκε ἔμπρακτα ἀπ' τὴν Κυβέρνηση, ὅπως ἀκριβῶς ἀγνοήθηκε προηγούμενα καὶ ὁ τύπος, στὴν ἔντονη ἀποδοκιμασία ποὺ ἐξεδήλωσε τόσο γιὰ τὸν ἐναντίον μου διωγμὸ, ὅσο καὶ τὴν ἀπάνθρωπη μεταχείριση τῶν ἀσθενῶν ἐξορίστων.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἐκτραχηλισμὸς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν ἔφθασε πραγματικὰ στὸ ξενίθ. Παρ' ὅλες τὶς καταγγελίες, παρὰ τὶς συντριπτικὰς ἀποκαλύψεις, παρὰ τὶς μηνύσεις ποὺ ἐκκρεμοῦν καὶ τὶς δίκαιες ποὺ ἔγιναν, ἡ ἀσφάλεια ἐπιμένει νὰ ἐγκληματῆ βυστηματικὰ «νοσηλεύον-

τας» τοὺς ἀσθενεῖς ἐξορίστους «κατὰ τὰ διατεταγμένα» τῶν ἐμπιστευτικῶν ἐγκυκλίων της, μέσα στὸ θανάσιμο πλαίσιο τοῦ «φαύλου κύκλου», ὅπως τὸν περιγράψω ἀμέσως πρὸ κάτω.

Ὅπωςδήποτε τὸ ὅλο ζήτημα ἀπαιτεῖ τὴν ἐπείγουσα λύση του. Εἶναι καιρὸς ὑποθέτω ἢ εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ νὰ παρέμβῃ. Τὸ ἔργο τῆς Δικαιοσύνης δὲν ἐτελείωσε. Τώρα ἀρχίζει. Καὶ τὸ νυστέρι πρέπει νὰ φτάσῃ στὸ κόκκαλο...

Ο «ΚΥΚΛΟΣ»

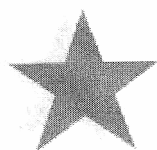
Στὸν «κύκλο» αὐτὸν ποὺ τὸν ἔζησα ἐνάμισυ χρόνο, δὲν πρόκειται γιὰ τὴν ἀπλῆ μαρτυρία ἐνὸς αὐτόπτου μάρτυρα. Πρόκειται γιὰ τὴν τετράχρονη ἀπόδειξη ἐνὸς «τελείου» ἐγκλήματος μὲ ἀδιάβλητα στοιχεῖα. Διευκρινίζω ἐδῶ ὅτι τὸ κεφαλαῖο γράμμα Φ κλειομένο σὲ εἰσαγωγικὰ «Φ» ἢ σὲ παρένθεση (Φ) σημαίνει τὴν ὕπαρξη σχετικῆς φωτοτυπίας ἢ ὁποῖα ὑπάρχει πάντοτε στὴ διάθεση τοῦ ὁποιοδήποτε ἐνδιαφερομένου. Ἄς παρακολουθήσωμε τώρα τὸ σχῆμα. Μιὰ πρώτη ματιὰ δείχνει ἑπτὰ «κόμβους» ποὺ ὁ καθένας τους ἀντιπροσωπεύει κι' ἓνα ὑγειονομικὸ ἢ νοσηλευτικὸ σταθμὸ (ἐκτὸς τοῦ κόμβου 4).

συνέχεια στο ἐπόμενο τεύχος

Αυτά, βέβαια, συνέβαιναν το 1949-1950, όταν η δημοκρατία δεν είχε ακόμη επικρατήσει.
Από τότε ἔχουν περάσει 60 χρόνια.
Κι ὁμως...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ
ΣΑΡΑΝΤΟ ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟ ΚΟΡΤΕΣΗ
ΒΑΓΓΕΛΗ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟ

ΠΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝΤΑΙ
ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥΣ
ΣΤΟΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ
ΚΩΣΤΑ ΓΟΥΡΝΑ
ΠΟΛΑ ΡΟΥΠΑ
ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΛΑΒΕΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ
ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥΣ
ΣΤΟΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΞΕΚΙΝΗΣΕΙ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ
ΑΠΟ 15/7

...Απαιτώντας λοιπόν τα «αυτονόπητα» ως σύντροφος και ως πατέρας, να επισκέπτομαι τη συντρόφισσα-συναγωνίστριά μου και τον γιο μας, κατεβαίνω σε απεργία πείνας από 15/7 για να ικανοποιηθούν τα εξής δύο αιτήματά μου:

- 1) Να μεταβώ για επισκεπτήριο στο μαιευτήριο Αλεξάνδρα στις 25 Ιουλίου έτσι ώστε να δω τη συντρόφισσά μου Παναγιώτα Ρούπα και τον γιο μας, καθόσον έχει προγραμματιστεί τοκετός με καισαρική στις 24 Ιουλίου και θα παραμείνει εκεί για νοσηλεία για κάποιες μέρες, και
- 2) Να μεταβαίνω εγώ για επισκεπτήριο στις γυναικείες φυλακές τον πρώτο καιρό μετά τον τοκετό, λόγω της αναπόφευκτης αδυναμίας της συντρόφισσάς μου και του γιου μας να μετακινηθούν...

Απόσπασμα από την επιστολή του απεργού πείνας
Νίκου Μαζιώτη

ΕΙΔΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΡΑΤΗΣΗΣ, 24ΩΡΗ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ,
ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΗ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΥΣ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ ΤΟΝ ΝΕΑΡΟΤΕΡΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ, ΤΟΝ ΑΓΕΝΝΗΤΟ ΓΙΟ ΤΗΣ.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΑ ΡΟΥΠΑ

Οποιαδήποτε άσχημη εξέλιξη της εγκυμοσύνης μου υπό αυτές τις εχθρικές και εκδικητικές συνθήκες, οποιοσδήποτε νέος κίνδυνος για τη ζωή του γιου μου θα είναι μια ωμή απόπειρα πολιτικής δολοφονίας του αγέννητου παιδιού μου, το οποίο εννοείται πως δεν είναι κρατούμενος και ας αντιμετωπίζεται ως αιχμάλωτος πολέμου. Αυτή την απόπειρα δολοφονίας χρεώνω κατ' αρχήν προσωπικά στον Χρυσοχοΐδη.

Συνυπεύθυνοι όμως θα είναι οι πολιτικοί και επιχειρησιακοί του υφιστάμενοι, ο Παπανδρέου και το σύνολο της κυβέρνησης.

Απόσπασμα από την επιστολή της

Πόλα Ρούπα